ANUL I. — No. 21.

2 LEI EXEMPL ARUL

MARȚI 3 IULIE 1923

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE

DIN INTREAGA ȚARĂ

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame
se primesc la Administrația ziarului.

PREȚUL:
2 Lei numărul în Țară.
3 Lei numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoți, Profesori, Învățători, Studenți și Ofițeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

Primul ministru să-și țină cuvântul

Pornind dela intuirea adâncă a marelui pericol semit și pare că ridicându-se sub povățuirea unui adevărat instinct național, într'un suflet, întreaga studențime a țării, a reclamat introducerea lu „numerus clausus", ca *singura măsură de apărare națională și de profilaxie socială pe care împrejurările o impun față cu invazia cutropitoare a Evreilor*.

Pentru recunoașterea acestui principiu de necesitate actuală și de înaltă prevedere politică, studențimea nu a crufat nici un sacrificiu.

Dacă mișcarea noastră a avut aprobarea unanimă a adevăraților români, a întâlnit însă atâta neînțelegere, rea credință sau desgustătoare ipocrizie în unele sfere oficiale și a fost împroșcată cu atâtea insulte și insinuări infame de către aceia cari au dovedit astfel că nu trebue să-i crufăm.

Prin tenacitatea ei a impresionat însă și a câștigat aderenți, iar dreptatea cauzei s'a evidențiat până într'atât, încât ceeace părea la început absurd, barbar și imposibil, a început a fi luat în considerație și discutat de factorii răspunzători. Miniștri, profesori universitari, parlamentari, au stat de vorbă cu studenții. Argumente temeinice și... intransigență de amândouă părțile.

Iată totuși, că primul ministru declară în plin parlament că dacă „numerus clausus" există aiurea, nu va ezita să-l introducă și la noi.

Din lipsa de analogie și de precedent, primul ministru trăgea concluzia imposibilității introducerei acestui principiu la noi.

Am dovedit că este reclamat în întreaga Europă centrală; că există în unele Universități din Germania, la Școala Politechnică din Viena și extins și în afară de învățământ, în Ungaria.

Contra argumentul a fost că nu dela țări învinse și dușmane trebue să luăm pildă, noi țară învingătoare și civilizată (ca și cum Germania și Ungaria nu sunt civilizate).

Iată însă că astăzi, prin exemplul pe care ni-l dă Polonia, țară amică și aliată, țară de civilizație și de progres, care legiferează „numerus clausus" pentru învățământ, argumentul ce s'a opus cererei noastre, pledează de data aceasta pentru introducerea și legiferarea aceluiaș principiu și la noi.

Precedentul este creat.

La o identitate de situații se impune o identitate de soluții. Și soluția este aceiași și mai necesară poate la noi, unde pericolul semit e și mai înspăimântător.

Primul ministru care ne promisese că va cerceta în toate țările dacă există „numerus clausus" sau sub ce modalități se aplică, de sigur că fiind în Polonia, a luat cunoștință de ce s'a făcut acolo.

Cerem primului ministru să-și țină cuvântul.

Găsim regretabil că ne-a trebuit exemplul altora și nu am făcut la noi acasă, ceeace alții au avut curajul să facă, conform nevoilor și intereselor țării lor.

Noi știm că există oameni cu multă răspundere și greutate cari sunt și la noi pentru „numerus clausus" și alături de ei și de noi toți cei cu chibzuință și bună credință.

Nu ne mai preocupă aceia cari, fie pe banca ministerială, fie în colegiile Universitare, nu au autoritatea morală de a vorbi și cărăra motive inavuabile nu le permit a avea o părere cinstită în procesul nostru cu Evreii.

Ne adresăm însa marelui român, președinte al consiliului și omului cinstit dela departamentul Instrucțiunei și acestora le cerem, ca unora cari recunosc necesitatea stăvilirei pericolului evreesc, să aibă curajul a introduce și la noi „numerus clausus", acum când precedentul este creat și analogia există.

Dacă și de data aceasta se va dovedi că la conducătorii acestei țări nu există bună credință și nici o adevărată grijă pentru interesele vitale ale țării, — nu voim să amenințăm — dar, la toamnă când și din atâtea alte puncte de vedere avem motive a ne socoti nedreptățiți și amăgiți, ne vom ridica din nou la luptă cu energia disperărei.

Și acea luptă, în care nu vom mai fi singuri și neorganizați, când nu ne vom mai lăsa înșelați și nici nu vom mai cruța pe nimeni, în care vom fi înarmați cu atâta amară experiență și cu dreptul dreptății noastre și al sacrificiilor făcute, acea luptă, nu o vom mai sfârși fără izbândă deplină, căci izbânda noastră va fi piatră de temelie a edificiului național.

Iată de ce, peutru ca acest lucru să nu se întâmple și pentru ca să nu mai fie siliți a pune jandarmul în Universitate și a ne trimite la pușcărie, dăm un avertisment serios celor cari trebue să înțeleagă.

Guvernul să deschidă ochii și să ia aminte.

N. N. Crețu
Președ. soc. studenților în Litere și Filozofie

Martirilor neamului nostru!

V'ați dus de mult! azi flori frumoase
Impodobesc mormântul vostru;
Și noi vă străjuim odihna
Cu gândul nostru!

Pe frunte toți aveți coroane,
De flori strălucitoare 'n rouă;
Noi, folosiții jertfei voastre,
Ne plecăm vouă!

S'a 'nplinit visul! Faima voastră
E dusă peste mii de leghe!
Dar de ce triști și gânditori
Voi stați de veghe??

O! voi, părinți și frați ai noștrii,
Fiți liniștiți! Dormiți în pace!
Cum v'ați făcut voi datoria
Și noi ne-om face!

In piepturile noastre focul
E mai viu! Vechile hotare
Nu sunt acestea! neamul nostru
Va fi mai mare!

Acum, când sufletele noastre
Trezite's prin îndemnul vostru,
Vrem acest stat, temut și mare,
Numai al nostru!!!

Eroi glorificați și'n ceruri!
Fiți liniștiți! Dormiți în pace!
Azi rândul nostru-i! datoria,
Și noi ne-om face!

. . . .

V'ați dus! Dar, florile slăvirii
Crescură pe mormântul vostru;
Și noi vă străjuim odihna
Cu gândul nostru!

S. V. Rică, medicinist
Dobridor-Dolj

IN SERVICIUL UMANITARISMULUI

COMISARII SOVIETICI PREPARĂ PEDEAPSA

Numerus clausus este introdus în Polonia

„Journal de Pologne" din 21 Iunie scrie următoarele:

Comisiunea învățământului din Dietă a votat ieri după o lungă luptă, legea numită „numerus clausus", cu 16 voturi contra 13.

E locul să amintim în ce constă această lege. Școalele superioare poloneze, academie, universități, nu sunt înzestrate îndeajuns ca să poată da învățătură tuturor acelora cari o doresc, și în fapt există facultăți unde domină „minoritățile naționale" și în special evreii. Legea lui „numerus clausus" constă în a fixa că vor fi admiși în universități și facultăți un număr de elevi provenind din minoritățile naționale proporțional cu procentul reprezentat de aceste minorități în ansamblul populației. **In practică evreii vor fi deci admiși în universități în proporție de aproximativ 15 la sută din totalul elevilor.** E important de asemenea de reținut că spre a se evita de a se lovi în cineva, legea nu s'aplică studenților cari și-au început deja studiile; un paragraf special o prevede.

Printre cei 13 opozanți al legii se găsesc 7 reprezentanți ai acestor minorități, deci mai mult de cât jumătate și anume 3 evrei, 2 ucraineni, 1 german, 1 rutean. La aceștia s'au adăugat numai 3 socialiști și 2 deputați ai Emancipării.

Ministrul Glabinski a declarat în numele guvernului, că acesta crede că legea este conformă Constituției și indispensabilă desvoltării normale a instrucțiunii. Discuțiunea a fost pasionată. **Rabinul Thon a rostit un discurs cu deosebire agresiv și a crezut că va speria majoritatea amenințând-o pe chestia scăderii mărcii și lipsei de zahăr.**

Condamnarea lui Cocea

Odiosul personaj de o imoralitate scandaloasă, care se numește Cocea, a fost osândit de către tribunalul de Ilfov la un an și jumătate închisoare și 10,000 lei amendă, pentru crima de lèse majestate de care se făcuse vinovat.

Dotat cu o inteligență remarcabilă, lipsit de scrupule și de convingeri, vânzându-se cui îi dă mai mult, acest pamfletar cinic și impertinent își arogase în ultimul timp rolul sfidător de mentor al opiniei publice față cu mișcarea studențească. Tiradele sale de umanitarism și internaționalism, precum și literatura pornografică pe care o edita pentru pervertirea marelui public, nu reprezentau de cât reacțiunea jidanilor cari îl plăteau împotriva noastă.

Ceeace e mai grav e faptul că încerca a ademeni împrejurul pamfletelor sale pe studenți, pentruca lovitura ce ni s'ar da să fie mai crudă.

Cocea ne-a declarat odată că are împrejurul său o armată de peste o sută studenți.

Noi știm că a mințit. Iar dacă vor fi fost câțiva rătăciți, sau unii atrași de el prin afinități de perversitate, pe aceia îi punem astăzi să reflecteze la ceeace reprezintă Cocea, individul care a îndrăsnit să insulte pe regele nostru ale cărui sacrificii și a cărui demnitate ne face a-l privi ca pe cel dintâi dintre Români.

PAOLO CRESPI

In chestiunea studenților fără studii secundare

In repetate rânduri d-nul ministru al instrucțiunei a declarat că toți studenții neregulat înscriși, vor fi fără rezerve exmatriculați.

Operațiunile de triere a actelor începuseră și s'a constatat că în special la Iași și la Cernăuți, un număr foarte mare de studenți nu au certificate de studii. La unele secțiuni—la Farmacie la Iași, de. ex. marea majoritate erau studenți de soiul acesta.

Nu odată d-nui mini tru ne-a arătat cifre, din cari trebuia să rezulte, că **numărul covârșitor al jidanilor în Universitățile noastre, e datorit tocmai acestor jidani ce nu au măcar dreptul să fie studenți.** Prin exmatricularea lor, temerile noastre numai ar fi fost justificate.

Iată că acum d-nul ministru începe să revie.

Deocamdată admite ca jidanii—căci numai jidani sunt, fără certificate, să dea toate examenele cursului superior într'un singur an și apoi să fie reînscriși în Universitate.

Regimuri de favoare, s'au mai acordat în primii ani de după războiu, celor ce-și dădeau examenele de liceu. Ele erau justificate căci se acordau celor ce cu riscul vieței au dat neamului isbândă.

Dar aceeaș favoare, să se facă și ploșnițelor venite de peste Nistru, e un atentat la cultura națională.

In orice caz d-nul ministru să nu uite că o să aibă de-aface cu studențimea Ieșană.

I. G.

PENTRU STUDENȚI

D-șoarele și D-nii studenți ce pleacă în vacanță sau cari vor face excursii sau vor ține șezători, conferințe, serbări și orice activitate de ordin public, cultural, sunt rugați a trece pe la ad-ția ziarului (Palatul Eforiei) pentru a lua în mod gratuit „Cuvântul studențesc" pentru propagandă; de asemenea chitanțiere pentru abonamente. Cu deosebire, apelul nostru se adresează președinților tuturor organizațiilor studențești din provincie.

ISTORIA EVREILOR IN ȚINUTURILE ROMANEȘTI

de ANTON OPRESCU

(CONTINUARE)

Petru Șchiopul, ca domn al Moldovei, s'a împrumutat cu bani dela Turci, dela Greci, dar și dela Evrei pentru ridicarea în scaun a fiului său Ștefan, un copil încă. Cunoaștem numele unor creditori Evrei: *Moise fiul lui Eliezer și David, fiul rabinului Abraham*. Pentru asemenea datorii a luat în slujba sa pe *Solomon*, care ar putea fi după *Brociner*, identic cu *Rabi Solomon ben Arayo* (sau Arawi), iar după Iorga ar putea fi influentul medic *Solomon Aschenasi* (Tedeschi).

Veacul al 16 se închee în Moldova cu fapta săvârșită de *Aron Vodă* și anume: Cum a aflat că a fost mazălit din domnie și că a fost numit alt domn în locu-i, a poruncit să tae capul Ceaușului trimes de Sultan dimpreună cu cei patru căpitani. Și-a poruncit apoi asemenea de s'au trecut sub ascuțișul săbiei pe toți Turcii din Moldova, *precum și pe Evreii oturcești*, din cari au găsit numai 19 persoane și apoi s'a dat pe față ca dușman al Turcilor, unindu-se cu Muntenii și Transilvănenii. (*Analele Fugger Lemberg 26 Fevruarie 1595*).

In Muntenia. *Mircea Ciobanul* s'a împrumutat cu camătă dela Evreii din Constantinopol și bietul domnitor a fost nevoit să vie la București cu ceata lui de datornici, pe cari i-a găzduit la curtea sa.

Și *Petru Vodă*, fiul lui Mircea a avut pe lângă sine creditori Evrei. Unul se înapoiază la Nicopoli cu care de bani și cu vase; altul din Salonic fură o parte din averea Domnului mazălit.

Fac Evreii și o încercare de a umbla prin satele Țării, făcând camătă. Dar *Alexandru*, urmașul lui Petru, se plânge la Poartă și Poarta recunoscând *„că s'a săvârșit ruina poporului sărac delațară"* oprește pe Evrei *„căci se deosebesc de ceilalți locuitori, pentru că sug prin camătă sângele raialelor și unde merg fac mii de supărări din pricina banilor"*.

Și în Muntenia veacul al XVI se închee cu uciderea Evreilor turcești în București. Iată ce spune *Walther*, panegiristul lui Mihai Viteazul.

„Heros iste, implorata Christi servatoris gratia, Genizaros, quorum duo plus minus millia nullo ad Palatinum habito respectu, sedes ibidem audacter fixerant, cum caeteris Turcis improbitate consueta gaudentibus, *ac more sibi proprio deditis semper proditione Hebraeis omnibus*, praefato anno 1593 Idibus Novembris ad unum omnes trucidat" — adică: *„Eroul implorând ajutorul lui Dumnezeu la 13 Novembrie 1593 ucide până la unul pe toți lanicerii, cari în număr de vre-o două mii cu dispreful autorității domnești, cutezaseră a se așeza înțară, și tot astfel și pe ceilalți Turci ce petreceau aici în fără de legi;* **de asemenea tăiă pe toți Evreii cari după datina lor, ca totdeauna, se purtau ca vânzători ai țării.** Vezi: **Papiu Ilarian Tezaur vol. I, pag. 13.**

Bercovitz se oprește *„la acest eveniment dureros pentru Evreii din principate*, când d-tră bine văzurăți că au fost uciși niște Evrei turcești, vânzători ai țării al căror număr nu va fi fost mai mare ca 30 și minte cu nerușinare când spune că numărul victimelor a fost de 2000 și că poporul urmând pilda Domnitorului, începu a măcelări pe Evrei întâi și pe Turci, cari nu erau creditori.

Căci lor le place a crede că Mihai Viteazul a ucis pe Turci întrucât erau creditori, și nu vor să admită că i-a ucis pentru că erau spioni și vânzători ai țării, și pentru că săvârșiseră fără de legi.

Istoricul *Iorga* afirmă că *până la 1600 nu se găsește mențiunea unui element evreesc, așezat în părțile noastre*. Și de aceea stă afirmare se miră Berkowitz și și crede că e lipsită de temeiu.

Numai un Jidan poate să aibă o asemenea cutezanță și să dea dovadă de rea credință în interpretarea faptelor istorice.

La toate aceste încercări ale Evreilor de a stăpâni în devălmășie cu noi o țară, căreia nu i-au dat nimic, noi dăm următorul răspuns:

Nu ne vom ocupa nici în acest veac de Evreii Constantinopolitani cari veneau dela Lemberg și mergeau la Chilia, cari împrumutau pe Domnitori ori boieri, nici de

Literatură și artă

Revistele franceze înregistrează de câtva timp constatarea îngrijitoare pentru Franța vremei noastre, a unei neobișnuite sărăcii literare.

Ancheta, intreprinsă în iarna trecută de revista „*Les Annales*", printre cei mai de seamă scriitori francezi, evidențiază și mai mult acest fenomen, pe lângă celelalte date interesante ce rezultă pentru critica literară.

La noi anemia literară și artistică, nu mai e un semn al vremei. Nu e o stagnare ci e chiar lipsa unui început.

Aceleaș fenomen, de sigur, are cauze diferite în Franța, depozitară a unei culturi originale și seculare și în România, în pragul unei vieți intelectuale proprii ce abea caută să se definească.

Problema creațiunei artistice pentru critică e o problemă de pshologie socială. Prin urmare analiza factorilor de condiționare variază după vreme și loc. Cea ce poate fi o explicare justă, se îngrădește astfel implicit în aceste limite.

* * *

Epoca de adânci prefaceri sociale pe care o străbătem, înpotriva aparențelor ce rezultă din relatările pripite ale criticei, fecundează real viața culturală a statelor europene. E o revoluționare a întregului mecanism social; instituțiunile de bază sunt sguduite din temelii și credințele cele mai tari se clatină. Sufletele se frământă între ruinele cari se îngrămădesc și nădejdille noi ce se înfiripă.

Dacă înt'o țară de veche civilizație o asemenea turburare a vieței sociale și implicit a vieței sufletești, poate aduce o întrerupere a continuității ca o ezitare firească în calea spre noui îndrumări, într'o țară fără tradiții puternice de artă și literatură — ca a noastră, e folositoare, căci la noi nu poate fi vorba de o primenire, o astfel de perturbare, de zguduire, la noi este chiar necesară, pentru a pune baza unor noui începuturi.

Orizontul intelectual în care se producea activitatea societăței românești până aproape în preajma vremurilor tulburi, era, foarte limitat. Trăind din fărâma de cultură importată fără metodă din alte țări; (care de altfel ne-au rămas streine sufletului nostru), și din câteva anemice isvoare proprii, nici o idee nu a pătruns puternic în conștiința maselor, care să chinue, să agite, să ceară deslegare, răspuns. Câteva probleme se agitau la suprafață, de către amatori răsleți, fără să isbească suficient de tare curiozitatea, să se impună atenției mulțimilor. Și astfel se scurgea activitatea sufletească a indivizilor și a maselor printre grijile, necazurile mărunte de toate zilele, fără nici o trebuință de frumos, de mai bun și de mai bine. In această apatie intelectuală, o producție artistică continuă și trainică, nu mai era posibilă.

Lupta de reorganizare socială, e dureroasă. Pentru bogăția economică a unei țări, într'un moment anumit, e o pierdere; însă rezultatul care-l aduce sigur, fie că isbutește sau nu în țelurile ei, curând sau târziu, este *o prelucrare adâncă a spiritelor*. E propriu frământărilor sociale să se impună atenției tuturor, în ceace au ele mai esențial, în ideia lor. Sunt un prilej totdeauna de stimulare · *gândirea colectivă*.

Când problemele mari de artă, sociale și religioase, vor veni să preocupe mintea poporului nostru, ca o realitate vie, atunci abea se va împlini desvoltarea întreagă, normală, a individualităților creatoare.

Nădejdea unei culturi originale, nu o putem aștepta de cât dela aceste prefaceri tulburătoare, prin care viața socială caută să se așeze pe baze noi. Și cu cât mai adânc vom fi sguduiți în apatia noastră, cu atât mai repede și mai durabil vom putea crela o literatură și o artă românească.

Aurel Paraschivescu

Un răspuns

Nu avem obiceiul de a răspunde fițuicilor, expresie a necuviințelor unor degenerați, dar pentrucă, cazul e tipic și întrece orice urmă de elementar bun simț, *suntem datori un răspuns.*

Pentru a arăta celor în drept, cine *aprobă o anume mentalitate* și cine *aruncă invective locașului sfânt de cultură,* **„Alma Mater"** cum îl numea un bătrân profesor universitar, pe care acești nemernici îl pun în rândul unei cloace pe lânga care trecând, trebue să-ți strângi nările.

In numărul 11 al ziarului nostru scriam că ne vom aduce aminte întotdeauna de insultele ce ni le aruncă jidanii, vânduții lor, sau inconștienții, publicând un citat ca o veștejire a acestor declasați.

După o lună, în Mai, revin în revista de avangardă (?) după al lor, „en tête", contestându-ne adevărul citatului. Cu această ocazie, ni se aruncă o serie de gratuite insulte, singurul argument de care sunt capabili.

Repetăm că citatul pe care „Contimporanul" îl repugnă numindu-l „fructul unei imaginații neputincioase în stil" le aparține.

Citatul e următorul: „Până una alta avem dreptul să hulim universitatea românească și instinctiv să strângem nările ori de câte ori pașii ne fac să trecem prin fața clădirei murdare din bulevard Din „Contimporanul", anul I, No. 24 din 30 Decembrie 1922, pag. 9-a rândurile 6, 7 și 8 începând de sus, articolul. Se agita un profesor.

Așa dar, *fructul unei imaginații bolnave vă aparține d-lor dela Contimporanul, putred și stricat el caracterizează întreaga mentalitate, a celor care din nefericire ne sunt contimporani.*

Lalon

Cei 14 eroi dela Turtucaia

Un bun român dela Ploești, D-l A. Georgescu, ne trimite o caricatură infamă apărută în Dimineața No. 5866, reprezentând un soldat ovrei polemizând cu studenții creștini cari nu vor să recunoască sacrificiile pe cari și el le-a făcut pentru țară. Și, ca să ne arate cum au înțeles să lupte pentru țară acești jidani, corespondentul nostru ne scrie textual:

— „La Turtucaia, pe frontul dela Staroștel, unde comandam un pluton din batalionul de miliții Prahova, la a cărui coadă se strânseseră 14 evrei fugiți din regimentul 80 București, care era cu ½ kilometru înainte, și cari, fricoși, căutau să bage groaza și în soldații noștri, am fost silit să-i somez să plece ca să nu demoralizeze trupa și atunci au fugit în diferite părți".

Și astfel de eroi sunt cu miile. Și toți cer bani, și drepturi, și cel puțin câte un Român de exploatat. Ai dreptate, avem dreptate, să fim amărâți, iubite domnule Georgescu.

R. Gor.

Evreii dela Lemberg. *Totuși vom spune că împotriva Evreilor poloni cari făceau negoț neîncetat de vite la hotarul dintre Moldova și Polonia, Petru Șchiopul a trebuit să ia măsuri prin* oprelіștea dela 8 Ianuarie 1579 „*din pricina desnădejdii negustorilor noștri cari își pierd vremea așteptând la hotar sosirea cumpărătorilor de vite, pe când Evreii, trecând alătura și aducând la noi postavurile leșești, după ce le desfac, își cumpără și scot vite din lăuntrul țării, lăsând pe negustorii noștrii dela hotar cu buzele umflate; noi nu i-am opri să-și cumpere vite și în lăuntrul țării, dacă nu li-ar ajunge cele dela hotar;* **dar ca să ruineze pe negustorii noștri una ca asta n'o putem îngădui".**

Se poate deduce din aceasta că se găsea în Moldova un număr considerabil de Evrei? Că prezența Evreilor în principate este stabilită în mod indiscutabil? Firește că nu. De unde ajunge Berkowitz la acestea?

Sântem aci pe pământul nostru, pe care s'a plămădit neamul nostru; el ne este leagăn și mormânt, cum a fost și pentru strămoșii noștri, cari l-au apărat cu brațele și piepturile lor și l-au udat cu sângele lor în vremuri de războaie i l-au îngrășat cu sudoarea lor în vremuri de paie.

N'avem să împărțim cu nimeni patrimoniul nostru.

Anton Oprescu

APEL către STUDENȚIME

Iubiți Colegi,

Din învălmășala luptei din care eșim, lupta dusă cu atât avânt îndrăzneț și nobilă dezinteresare, ne găsim astăzi poate dezorientați și mult dezamăgiți.

Trebue să veghem însă, cu statornici, ca să nu pierdem *principiul demnității colective* și al *solidarității*, confirmate în ceasuri de grea cumpănă.

Cei care încearcă să aducă o spărtură în frontul nostru, fac o faptă rea și necugetată.

Dacă putem înțelege o verificare a obiectivelor noastre de luptă, în vederea unei armonizări depline înlăuntrul studențimii, nu putem admite să se azvârle germenii diviziunei în rândurile noastre.

Prin ziarul „Dimineața" un grup de studenți au lansat un apel care ne silește pe noi, cei mulți, a ne preciza încă odată punctul nostru de vedere.

Solidaritatea pe care o pretindem, nu trebue a fi considerată ca o încătușare a individualităței în disciplina de massă.

Cu atât mai mult, când expresia acțiunei individuale pornește din convingeri, lăuntrice, cinstite și demne.

Ne miră însă că semnatarii acelul manifest au uitat să enumere în a lor expunere de „principii" pe cel mai scump nouă, acela al întărirei elementului românesc în înaltele instituții de cultură națională.

Plini de respect către lege, care e scutul nostru comun, și închinându-ne în fața acelor profesori care știu să fie îndrumători în domeniul național și social, *dogma noastră e, că înainte de a te considera ca cetățean al lumii, aparții colțului de pământ în care îți odihnesc strămoșii.*

Respectând în fiecare grup etnic, dreptul lui la viață și la propășire, văzând în fiecare religiune afirmarea existenței „Ființei Supreme", nu vom fi totuși internaționaliști, pentru acelaș motiv, pentru care nu suntem șoviniști.

Dorind sincer reîntoarcerea la sentimente mai bune a semnatarilor manifestului „studențesc", publicat în ziarul care a adus cele mai josnice calomnii și infame acuzații, contra studențimei române, trimetem salutul nostru frățesc tuturor celor cari doresc încă să lupte cu energie, știind să reziste cu tenacitate și să sufere la nevoe cu bărbăție.

***

Urmează un număr de peste 300 semnături.

Cea mai mare parte studenți în drept, dela căminul din str. Cantazino.

Originalul cu semnăturile a fost depus la centru.

CE ESTE TALMUDUL?

Renan spune că „*Talmudul este un monstruos monument de oberație intelectuală, iar Iudaismul un schelet umblător*",

Intenția noastră însă, nu este să valorificăm și să apreciem acest „*monument*" chiar acum, ci numai să arătăm, după datele ce le posedăm*), „*originea*" lui, pentru ca cititorii „Cuvântului Studențesc" să aibă cunoștință de felul cum a luat naștere, de oarece voim ca în numărul viitor să ne ocupăm pe larg despre rolul ce-l are Talmudul, în felul de a fi și a se comporta al poporului „*ales*".

Jidovii au trecut dintr'o stăpânire, sub altă stăpânire. Duși în captivitatea babilonică, trec apoi sub stăpânirea persoană, pentru ca la 332 a. Hr. să cadă sub stăpânirea grecilor. La 322 moare Alexandru cel Mare și imperiul acestuia se împarte, rămânând stăpâni al Jidanilor, Greco-Egipteni, dar nu pentru mult timp căci în 198, Antioh cel Mare luând Palestina de sub stăpânirea Egiptenilor, o unește cu împărăția sa. Sub Macabei (167) „Jidanii s'au bucurat de libertate, dar la 67 au venit Romanii, care sub Pompei au cuprins Palestina, fiind împrăștiați apoi în toată lumea prin dărâmarea Ierusalimului.

Era firesc, ca trăind sub atâtea stăpâniri streine, vrând nevrând, să primească în obiceiurile, legile și prescripțiunile lor, toate obiceiurile, legile și prescripțiunile popoarelor stăpânitoare.

După întoarcerea din captivitate, singura lor țintă era: *Cum ar trebui să trăească pentru a ajunge iarăși la vechiul imperiu al legii lui Moisi.*

Aceasta fiindu le ținta s'au apucat să facă explicările legii însă vechiul Testament nu avea prescripțiuni pentru toate împrejurările de viață și cu atâta mai mult, cu cât contactul cu celelalte popoare, le schimbase felul lor de traiu."

Exegeții aceștia, sau tălmăcitorii, se numeau *șoferim* sau *gramatis*.

Afară de legea scrisă însă, mai existau și obiceiuri, cari formau *legea traditională* și s'a observat că unele din prescripțiunile din legea scrisă nu se mai potriveau cu unele din legea tradițională.

Discuțiuni și iar discuțiuni pe această temă; unii nu voiau să țină legea tradițională, alții căutau să dovedească că și aceasta își are origina dela Moisi.

Din explicarea legilor orale s'a format *Midraș*. Alții s'au încercat să explice legea, printre acesta a fost și vestitul Gamabiel. Din cauza însă a prea multor și încurcatelor feluri de explicări ale legii, s'a simțit nevoia de explicări la explicări și cu acestea se ocupau *Amorasim*.

Toate aseste explicări se strângeau la un loc, încât în cele din urmă avem:

1. *Midraș*, care era mai mult o explicare a legii orale;
2. *Halaca*, care cuprindea numai orânduiri și explicații;
3. *Agadot*, care cuprinde explicări de învățăturei ce nu erau în legi. Toate acestea au format *Mișna*. Adunarea colecționarea lor s'a făcut în secolul al III-lea de către *Ehuda Hanasi, Mișna*, formată din legi scrise și orale, din cauza părerilor diferite ce cuprindea, *în loc să-i lămurească, mai rău i-a încurcat* și de aceia s'a simțit nevoia unei noui explicări, care a primit numele: *Ghemara.*

La un loc **Mișna** *și* **Ghemara**, *formează* **Talmudul.**

După locul unde s'a colecționat și practicat, avem două feluri de talmuduri: *Ierusalimitean*, al apusului babilonian, talmud, care la jidovii de azi are multă trecere. In acesta sunt toate învățăturile și discuțiile școlilor cu vază din Pumpadița, Marchuza, Sura și cari s'au adunat pe la sfârșitul secolului al V-lea.

2. Talmudul *Samoreian*, care nu este decât silința de a se găsi și a se scoate din legea veche mozaică prescripțiuni pentru toate trebuințele vieții deatunci, cu mult mai complicată decât vieața din timpul mozaic.

Din toate discuțiunile de a se pune în concordanță legea, cu diferite obiceiuri pe care le-au împrumutat Jidanii dela popoarele străine, s'a format *legea tradițională.*

Acestea fiind datele relative a Talmud, vom reveni în numărul viitor.

C. M. Răpeanu

*) Insemnările le avem după cursul de „Indrumări misionare" al Pr. Ec. Dr. I. Popescu-Mălăești, profesor Universitar.

Studențești

Comunicat

Cercul studențesc muscelean în dorința de a răspândi cultura în masele populare dela țară a înființat în cursul anului 1922, 4 biblioteci în comunele:

Dragoslavele, Berevoești, Bălilești și Valea Mare din jud. Muscel, iar comitetul pe 1923 a înființat o nouă bibliotecă în comuna Bughea în ziua de 17 Iunie a. c.

Cu această ocaziune am ținut și câte o serbare locală arătând între altele și importanța bibliotecilor pentru cultura poporului.

In ultimul timp, cercul studențesc muscelean alături de un „*Comitet al asistenței studenților Musceleni*" compus din personalități marcante din județ, a luat inițiativa strângerii de fonduri pentru studenții Musceleni lipsiți de mijloace.

V. Frigură.

Citiți și răspândiți

„Cuvântul Studențesc"

Problema școlii românești[1)]

de D. Focșa

Situația anormală dela Universitate are mai multe pricini:

1. Străinii de peste granițe (Rusia și Ucraina mai ales) negăsind acolo atmosfera liniștită și siguranța ce oferă țara noastră, au invadat Universitățile noastre, în special Cernăuți, Iași și Cluj.

2. Sistemul defectuos de organizare a școalei în Basarabia a dat, în ultimii ani, un contingent excepțional de absolvenți care erau în majoritate străini.

3. Dispoziția constituțională după care Evreii au fost în masă făcuți cetățeni români li-a dat mai mare acces în școalele secundare publice și procentul lor a crescut brusc.

4. Noile teritorii aveau acum patru-cinci ani organizarea școlară veche, care favorizase celelalte elemente etnice în dauna celui românesc; și urmările acestei organizări vor dăinui încă multă vreme, oricât de mari sforțări am face (și prea mari n'am încercat).

Urmările acestor împrejurări sânt:

Universitatea din *Iași* ne dă la medicină aproape 70 %, Evreii, iar celelalte facultăți 20—30 %, rămânând ca restul până la 100 să fie împărțit între Români și celelalte naționalități; iar cea din *Cernăuți* ne dă (statistica oficială): Germani 35 %, *Români* 27 %, Evrei 23 %, Ruteni 13 %, diverse 2 %.

5. Universitatea își recrutează elementele din licee; și din pricină că acestea sunt așezate aproape exclusiv în *orașe*, ele stau mai ales la dispoziția populației eteroglote a orașelor și prea puțin pot servi populația curat românească așezată la sate.

In adevăr:

Gimnaziile din Vechiul Regat au, comparând cifrele din 1918 cu cele din 1910:

la ortodoxi*) o *scădere* de 54 %,
la mozaici o *creștere* de 4 %;
iar liceele în acelaș interval de timp:
la ortodoxi o creștere de 74 %
la mozaici o creștere de 122 %.

Intreținerea la orașe costă foarte scump (6500 lei anual de elev), iar populația sătească greu poate învinge piedica aceasta; și de aici urmează că avem un prea slab procent de fii de săteni, care ar influența balanța în favoarea elementului românesc.

Sub acest raport celelalte provincii prezintă cifre care par fantastice.

Basarabia a dat în 1918/19, 37.7 % băeți și 55 % fete absolvenți străini, iar în 1919/20.

	Români	Străini	Evrei
la șc. sec. partic.	25%	80%	50%
idem	8%	92%	77%
licee stat	40%	60%	42%

Cifrele acestea ne arată că învățământul secundar din Basarabia *) are un număr de elevi români mult inferiori în proporție celui de străini,

In adevăr totalizând cifrele am găsit 40 % Români pe lângă 60 % străini, din care 43 % Evrei.

Cifrele pe care le dă Universitatea nu mai pot surprinde în aceste condiții!

Bucovina ne dă în acelaș an statistica oficială pe 1919/20

	Români	Străini	Mozaici
a) la școli normale și medii	60%	40%	31%
b) „ „ secundare și prof.	39%	61%	44%
c) „ „ sec. mixte	25%	75%	64%

Acest procent arată că situația elementului românesc este aici așa de gravă, că măsuri imediate se impun pentru oricine, care nu jupecă lucrurile cu interes sau cu superficialitate.

Sumând, găsim pentru toate școlile 29 % Români față de 71 % neromâni și față de 51 % cât prezintă un singur neam, din cele minoritare.

Nu avem datele pentru *Ardeal* în Direcția Generală a statisticei din ministerul instrucțiunii; nu-i însă nici o îndoială că situația de acolo nu schimbă întru nimic raportul numeric **) găsit până aici.

Desigur un tablou mai trist pentru ziua de azi nu ne putea fi dat să vepem. Neamul românesc și în regatul vechiu și în provinciile noi, azi sub dominație românească, dă școlilor secundare un procent de tineri care este inferior și față de numărul locuitorilor români și uneori (Basarabia și Bucovina) inferior față de cel dat, de un singur neam minoritar.

Nu vom înegri încă acest tablou cu arătarea că, dacă în noile provincii creerea de școli românești *bune* se face foarte încet, în regatul vechiu numărul neromânilor care au pătruns în școala secundară a crescut mult mai repede.

Ceiace tinerimea universitară afirmă, printr'o intuiție firească, este cu prisos dovedit de cifre.

In școala secundară ca și în universitate procentul dat de elementul românesc este inferior procentului de populație românească și, ceiace e mai grav, e în *descreștere*. Acest lucru arată oamenilor de stat, în genere prea puțin pregătiți pentru a scruta problemele mari de viitor, *că suntem într'un dezechilibru cultural, care poate fi pricină de grave perturbări,* precum dezechilibru social din 1907 a dat naștere răscoalelor țărănești de atunci.

Este, în afară de „numerus clausus", vre-un mijloc de îndreptare?

1) Fragment din „Problema școlii românești" publicat în „Viața Românească" pe luna Mai 1922.

*) Am luat despărțirea pe confesiuni pentrucă e sigura din care se vede clar contribuția numerică a fiecărui neam și am ales aci pe Evrei ca fiind elementul minoritar cel mai numeros.

*) Aceste cifre cuprind și școlile normale care au aproape numai elevi români.

**) In Județul Hunedoara erau trei licee ungurești numai pentru 30.000 Unguri, pe când aveam numai cinci licee românești pentru o populație de aproape 4 milioane.

O NOUA SFIDARE

Organul oficial al „Uniunei Evreilor Români (U. E. R), „*Curierul Israelit*", anul al XIV, no 20, de Duminică 27 Mai, 1923, conține o ciudată informațiune. Se anunță anume că D nul Trancu - Iași, fost ministru al muncii în guvernul D-lui general Averescu, ar fi participat la o serbare a unui oarecare Domn E. Kestenbaum, proprietarul magazinului Belmont Palace din Capitală.

E desigur un gest de sfidare și în acelaș timp lipsit de bunăcuviință, acela de a se afișa în societatea jidănească o personalitate de vază, mai ales acum când lupta e atât de vie între elementul românesc băștinaș și între elementul jidovesc cotropitor. A mai face aceasta în escomptarea unor viitoare interese electorale, e și lipsit complect de orice demnitate.

Dar pe lângă acestea, fapta fostului ministru e din cele mai grave, prin aceea că stăpânul casei, onorat de vizita D-lui Trancu - Iași, e un vulgar contrabandist. Căci, iată ce scrie „Universul", anul XLI, no 87 de Miercuri, 4 Aprilie 1923, sub titlul:

„O contrabandă de argint"

„Funcționarii vămii București-„Poștă, împreună cu delegatul par-„chetului, d. prim procuror N. Ra-„coviceanu, au descoperit o nouă „contrabandă, în împrejurimile ur-„mătoare:

„In Noembrie 1922 vama Bucu-„rești-Poștă a fost anunțată că ma-„gazinul Belmon - Palace, din Calea „Victoriei, vinde obiecte de argint, „cari nu poartă semnul biuroului de „marcare al metalelor prețioase.

„Făcându se o descindere, s'a „constatat din facturi, că o mare „parte din mărfurile aflate în ma-„gazin sunt introduse pe alte căi „decât cele legale, fiindcă proprie-„tarul magazinului, *d. E. Kesten-„baum*, n'a putut justifica plata „taxelor vamale. S'au găsit și o parte „din obiectele de galanterie de argint „cari nu purtau ponsele legale.

„*Vama a dresat proces-verbal „de contrabandă firmei Belmont-„Palace, prin proprietarul ei, de „peste 300.000 (trei sute de mii) lei.*"

Dl Trancu - Iași, fost și cu pretenții de viitor ministru, membru marcant al partidului Poporului, nu crede oare că cinstea D-sale îi interzice să calce pragul unui contrabandist?

Iar ca concluzie adăogm că faimosul E. Kestenbaum a fost decorat cu prilejul încoronării cu „*Coroana României*", *în gradul de ofițer*, (Monitorul oficial, no 215 din 13 Decembrie, 1922 pag 10192). Astfel decorațiile, cari ar trebui să fie cea mai înaltă răsplată a calităților morale, sunt mânjite cu noroi de politicianii noștri, cari pentru a satisface anumite nevoi electorale, le acordă până chiar și escrocilor de cea mai vulgară speță

„Argumentele" ilustrului sociolog Gusti

După ilustru sociolog Gusti (om care stă deasupra contingentelor terestre ale vieţii) sunt două feluri de minorităţi:

1. Minorităţi ca Ungurii şi Bulgarii, cari au ochii aţintiţi spre Pesta şi Sofia, oricâte declaraţii ar face; dânşii aşteaptă o singură clipă favorabilă pentru a căuta zdruncinarea unităţii noastre naţionale.

2. Minorităţi ca Rutenii, Evreii etc. cari sunt elemente ce pot fi câştigate şi alipite sufleteşte. Trebue să-i aducem la noi, în loc să-i îndepărtăm obligându-i să meargă prin şcoli străine, să-i (sic) aducem copiii la şcolile noastre, să le arătăm farmecul limbei noastre, într'un cuvânt să ni-i însuşim.

(Dimineaţa 18. VI. 923).

*

Ilustrul sociolog priveşte lumea şi chestiunile, evident, *dela înălţime.*

De aceea, el pune chestia *tutulor* minorităţilor de odată. In acest chip el isbuteşte să vâre aproape nebăgat în seamă, la urmă, lângă etc. etc. şi pe Evrei. Adică: ce mi-s Rutenii, ce mi-s Evreii.

De aci *sofisma*. Nu putem admite că sociologul să nu cunoască faptul brut că în România şi în genere în lume există *o chestiune trezită de Evrei*. Dacă am admite aceasta atunci d-l Gusti este un sociolog lipsit de competenţa ce şi-o trâmbiţează prin gazete în fiecare zi, cu spiritul d-sale iubitor de reclamă,

Ne punem în ipoteza a doua, căci noi pe *aceasta* o credem adevărată: sociologul Gusti *ştie* că societatea românească este subminată sistematic de infiltraţia crescândă a unui popor cu solidaritate de fier şi cu tendinţe de cucerire economică, poporul cel mai pregătit economiceşte în lupta pentru existenţă.

Sociologul Gusti *ştie* că Bucovina, Moldova şi Basarabia, precum şi mai toate oraşele României Mari îşi prefac văzând cu ochii înfăţişarea — din româneşti în jidoveşti. *Ştie*, fiindcă a trăit în Iaşi, dacă n'a aflat-o din statistici şi din cărţi.

Dacă *ştie*, atunci cu rea credinţă ilustrul sociolog amestecă lucrurile „ridicându-se la înălţimi de savant" pentru e privi *la un loc* problema celorlalte minorităţi cu problema *evreiască*.

Nu i putem face injuria să-l credem în chiar materia d-sale atât do ignorant, încât să nu ştie că exclusivismul şi solidaritatea Evreilor infiltraţi în România în proporţia de *unu la şapte*, constitue o reală primejdie de existenţă a poporului român *nepregătit*.

In consecinţă, în mintea sociologului se petrece următorul raţionament: *spun adevărul?* Voi fi lipsit de tribunele pe care mă urcă pressa evreiască (Adevărul, Lupta, Dimineaţa, Pressa şi Aurora) spre a mă arăta publicului, drept un *„ilustru sociolog"*, ba dându-mi şi fotografia, într'o poză respectabilă de cugetător afundat în „reflex".

Nu spun adevărul? Sunt un sociolog ignorant, într'o direcţie cel puţin.

Intre aceste stânci, sociologul *preferă să fie „ignorant sociolog"* dar să'şi menajeze interesele cu presa, decât să spună adevărul pierzând simpatia evreilor şi respectabila leafă dela Blank.

Dar răul cel mai mare îl face societăţii româneşti sociologul Gusti în următorul chip:

Societatea românească i-a dat „savantului" tot ce a dorit: i-a dat catedră universitară, i-a dat Academia.

Societatea românească aştepta dela recompensatul său, dacă nu gratitudine, cel puţin conştiinţă şi respect pentru adevăr.

Când în împrejurările critice prin care trece viaţa publică şi economică a României, „savanţii" şi academicianii *ei, nu au conştiinţă şi fug de adevăr, îl îmbolmojesc şi se fac a nu pricepe de ce este vorba*, atunci faptul singular se ridică la valoarea simbol că *a trădării intereselor naţionale*.

Considerăm trădători în timp de războiu pe acei soldaţi cari pentru un interes personal (de obiceiu *bani* sau salvarea *personală*) trădează patria şi interesele ei la clipe de grea cumpănă.

Cum trebue să numim pe fruntaşii culturali, pe savanţii, academicianii, economiştii, istoricii şi sociologii, cari nu atrag atenţiunea poporului român asupra primejdiei de existenţă ce-l ameninţă?

Şi cum trebue să-i privim mai ales când unii dintre aceştia primesc bani dela aceia ce organizează primejdia naţională.

Lăsăm pe d-l Gusti să reflecteze şi să-i denumească.

Scrutator

Statul şi Spitalele

In capitală ca şi în restul vechiului regat spitale întreţinute de stat aproape că nu există. La Bucureşti, dacă n'ar exista cele două eforii: a Spitalelor Civile şi Brâncoveneşti, la Iaşi Eforia Spitalelor Sf. Spiridon, aceste două centre universitare, n'ar avea nici clinici pentru studenţi, nici îngrijirea necesară pentru bolnavi.

De n'ar fi existat vechea dărnicie a boerilor români, pe nădejdea „statului şi a oficialităţei" am fi stat cu mult mai prost decât vecinii noştri din Sud.

Prin expropierea moşiilor, fondurile proprii ale acestor spitale s'au micşorat într'atât, încât sunt nevoiţi ca să-şi restrângă cheltuelele, să închidă parte din serviciile şi clinicele lor.

Guverne cu bugete de milioane, nu găsesc să sprijine aceste spitale, faţă de care statul e obligat pentru că i-au uşurat obligaţiile până în prezent.

La Sofia există o facultate de medicină, datând numai de patru ani. La un popor învins, s'a putut clădi după războiu, o facultate de medicină, s'au înzestrat spitale cu 1400 de paturi, cu multe clinici, faţă de care un profesor francez distins ca E. Gley, rămâne adânc impresionat.

Sârbii, au putut face acelaş lucru la Sofia, tot după războiu.

Numai la noi, într'o ţară învingătoare şi bogată; statul prin guvernul corespunzător, stă inactiv şi priveşte cu nepăsare imposibilitatea materială a Eforiilor de a mai întreţine spitalele—din lipsă de resurse.

Guvernanţii noştri iau seama? Pricep ce înseamnă a da afară suferinzi din spitale şi a nu mai primi pe nimeni, a închide porţile ermetic pentru orice ajutor medical pentru că nu mai au de unde cheltui spitalele?

Intr'un stat cu pretenţii de civilizaţie, cârmuit de un partid, pretins naţional, grija sănătăţei publice e lăsată în spinarea iniţiativei particulare, ca şi construcţia de şcoli, licee, biserici etc.

Studenţimea a cerut crearea de laboratorii şi clinici mari în care să fie îngrijiţi suferinzii.

Rezultatul: promisiuni largi la început. Spitalele îşi închid porţile din lipsă de fonduri. Bolnavii nu mai pot fi îngrijiţi şi studenţii în medicină, nu mai au unde practica.

Promisiunile, rămân promisiuni, iar morile de vânt se învârt nestingherite.

I. Simionescu

Sportive

„Clubul sportiv medicinist" pune la dispoziţia marelui public terenurile sale de tenis dela facultatea de medicină.

Taxa este de 150 lei lunar. Inscrierile se primesc în fiecare zi pe teren.

* * *

Clubul sportiv medicinist a organizat o excursie în Bucovina pentru luna Iulie.

Intinerariu va fi: Suceava, Cernăuţi, M-rea Putna, Gura-Humorului, Câmpul-Lung, Vatra-Dornei, iar de aici cu plutele pe Bistriţa până la Piatra-Neamţ şi înapoi la Bucureşti.

Excursia va dura 10—12 zile.

Alegerea unui senator al Universităţii din Cernăuţi

In ziua de 24 cor. după o foarte activă propagandă electorală, a avut loc alegerea numai senator al Universităţii din Cernăuţi D-l profesor Max. Hagman, prorectorul Universităţii şi candidatul guvernului, a fost ales cu 18 voturi din 33 votaţi.

D-nii prof. dr. Rădulescu a abţinut 10 voturi, prof. dr. Kleinwaechter, un vot şi au fost 4 obţineri.

Guvernul deschide ochii

Viitorul, ziarul Guvernului, cu data de Joi 28 Iunie în articolul: „Uneltirile unei anumite prese" a ajuns la concluziunile pe care noi le-am dat, încă dela apariţia noastră.

Nu e nevoe să mai facem noi comentari căci oficiosul guvernului vorbeşte destul de clar. Ne vom mărgini numai să extragem câteva pasagii din articolul citat, căci poate vor deschide ochii şi unii dintre colegii şi profesorii noştri.

Ziarele „Presa", „Dimineaţa" şi „Aurora" inventează conflicte diplomatice şi publică declaraţii pe cari miniştrii nu le-au făcut pentru, a creia conflicte între Rege şi poporul său.

Cu o perseverenţă diabolică, presa... românească, scrisă de streini sau de înstreinaţi, se ocupă despre un pretins conflict ce s'ar fi ivit între guvernul român şi cel jugoslav, cu ocazia noilor schimbări din politica internă a Bulgariei.

Intemeindu-şi scrisul lor, pe nişte declaraţiuni pe cari ministrul afacerilor streine de la Belgrad, d-l Orincici, nu le făcuse niciodată, ziarele „Adevărul", „Dimineaţa", „Aurora", „Presa" şi „Lupta" au afirmat: (arată minciunile presei jidoveşti).

„Scopul pe care-l urmăreşte anumita presă, din România, reese acum în toată goliciunea lui. Ziarele d-lor Rosental şi Honig Atonigman, împreună cu oficiosul ţărănist, urmăresc să creeze, prin ştirile pe care le inventează un conflict între poporul Român şi regele Ferdinand, o dezbinare între poporul Jugo-slav şi regele Alexandru şi o neînţelegere între poporul bulgar şi regele Boris.

(„Viitorul" nu trebuia să se mire, căci tactica aceasta o ordonă Talmudul).

Oamenii cari ar fi fost indicaţi să vândă altă-dată haine vechi şi-au ajuns azi să scrie şi să conducă ziarele democraţiei noi, au pretenţia să denunţe unele „alianţe sfinte" şi să îndrumeze destinele unor popoare din rândul cărora dânşii nu fac parte.

Faţă de pretenţiile absurde ale acestor îndrumători de ocazie ai opiniei publice româneşti, se cade ca oamenii cinstiţi din această ţară să păstreze o rezervă cuvenită şi un dispreţ suveran.

JIDANII ŞI MITROPOLITUL PRIMAT

Presa jidovească cu abilitatea-i cunoscută în tragerea sforilor şi mistificarea adevărului, a căutat, după certificatul luat dela Ministrul Cultelor, să-şi asigure unul şi dela Inaltul păstor al poporului român.

Atâta însă, că mai presus de toate certificatele vor sta totdeauna conştiinţa şi interesele de viaţă ale neamului românesc, oricâte manevre ar face duşmanii noştri.

Nu prin asemenea certificate şi mistificări vor putea jidovii să orbească un neam întreg de peste patrusprezece milioane de suflete, adus la disperare prin cele mai murdare şi neleale arme. Foile jidăneşti, trecând cu cea mai mare uşurinţă peste groaznicul atentat dela Senat, fabricarea de diplome false, nesfârşitele contrabande şi atâtea altele şi dupăce, prin neruşinatul memeriu prezentat M. S. Regelui de Filderman a căutat să sape o prăpastie intre tron şi tinerimea studenţească, conducătoarea de mâine a ţării, acum, caută să facă odios în faţa poporului român pe păstorul său sufletesc, pe Mitropolitul Primat. Afirmările puse de jidovi în gura marelui ierarh, dacă unele din ele — cele pur dogmatice — sunt indiscutabile, altele însă sunt atât de protivnice intereselor superioare ale neamului, încât, date fiind ipocrizia şi meşteşugul de a falsifica adevărul ale veninoaselor gazete jidoveşti, refuzăm de a le crede, până când nu vom cunoaşte în mod autentic dela însuş Mitropolitul Primat.

Căci, dacă iubirea şi dragostea de aproapele sunt temeliile bisericii creştine, cu acestea însă nu se poate merge faţă de nişte duşmani ca jidovii până la a pune în joc însăş existenţa neamului românesc.

Interesele superioare ale acestui neam trebuiesc să treacă înaintea oricăror alte consideraţiuni. In faţa lupilor şi hienelor, degeaba te vei apăra cu cele mai frumoase discursuri, căci tot ciopârţit şi înghiţit vei fi.

Să se ştie odată că antisemitismul român ca şi al tuturor celorlalte popoare creştine, nu este şi nu poate fi numai pentrucă jidanii de astăzi sunt mozaici, dar pentru că sunt un neam, care îmbracă toate hainele şi apare în toate ipostasele, profitând tocmai de bunătatea şi blândeţea popoarelor creştine, pentru a le divide, exploata şi distruge pe acestea în interesul dominaţiunii universale jidoveşti, atât de bine ajutată de credinţele şi practicile lor religioase.

Credinţa noastră creştină este şi va fi una cu ideea de neam românesc şi va fi sprijinită totdeauna de noi Românii, nu însă aşa cum înţeleg duşmanii noştri interni şi externi jidanii!

Profitând de faptul că Românii sunt creştini, Ruşii au voit, la adăpostul acestei comunităţi de credinţă să ne slavizeze, adresându-se mai ales inculţilor maselor. Dar conştiinţa de neam, luminată pe fie ce zi, a făcut ca nici noi să nu ne slavizăm şi nici scumpa noastră ţară să nu devină o gubernie rusească. Dimpotrivă, am mai luat şi ce ni se răpise de ruşi. Mai presus de orice credinţă trebue să fie aceea în mântuirea ţării şi a neamului. A fost o vreme când românul, întrebat ce este (adică de ce neam, este), răspundea: „Sunt şi eu un biet creştin!" Cred c'a sosit ceasul ca el să răspundă cu mândrie: „Sunt Român!"

Deci, până vom cunoaşte textul autentic al afirmărilor Mitropolitului Primat, noi vom spune otrăvitoarei prese jidoveşti: „In lături, Satano!"

Vasile Vlădescu
Avocat-profesor

Activitatea „Reuniunei Femeilor Române"

O societate ale cărei merite trebuesc relevate e aceea a *„Reuniunei Femeilor Române din Iaşi"*. Cu un program bine stabilit, de a da o educaţie cât mai superioară fetelor şi a face din ele viitoare mame şi bune române, societatea a adus reale servicii armatei în războiu, lucrând în atelierele şcoalei cele necesare soldaţilor după front.

Societatea îşi propune:

1. A ridica femeia din clasele nevoiaşe la un nivel cultural cât mai ridicat.

2. A educa şi a face din tinerele fete române bune gospodine.

3. Să unească femeile române într'un singur gând prin valorificarea elementului etnic şi păstrarea credinţei strămoşeşti.

4. Ajutorarea fetelor sărmane.

Anul acesta au dat o mare serbare de fine de an, cu care ocazie am putut vizita 6 saloane pline cu lucrările de peste an.

Sub conducerea d-nei Gavrilescu a d-nelor şi d-relor maestre, sau lucrat scoarţe, broderii, rochi şi picturi Secţia de industrie casnică ne-a atras în special, deşi e înfiinţată abia de doi ani.

Elevele şi-au depus toată munca pentru reuşita serbărei.

S'a jucat piesa de teatru „Piatra din Casă" iar o elevă a recitat poezia „Limba noastră".

Ioan V. Bugeac

Mulţumiri

—x—

D-l Dumitru Marinescu-Slatina, Vice-Preşedinte al Societăţii studenţilor în Medicină, ţine să mulţumească şi pe această cale *D-lor Avocaţi Vlădescu şi Unanian*, cari l'au apărat în faţa instanţelor judecătoreşti, *D-lor Teofanide Manolescu* şi *Dimitriu* din Direcţia Inchisorii Văcăreşti, pentru a lor bună voinţă, D-lor Schina, Dinulescu, Orăscu şi Constantinescu conducători „Uniunii funcţionarilor" cari i-au fost de un nepreţuit ajutor, precum şi tuturor studenţilor şi studentelor cari s'au interesat de D-sa în tot timpul cât a fost menţinut arestat la Văcăreşti.

Români, Boicotaţi pe Jidani

Plenipotenţiarii...

...., trebuiesc să fie nişte oameni superiori, înţelegători, inteligenţi, cu o cultură generală vastă dacă nu specială, consacraţi ideei de a 'nălţa prestigiul ţărei lor în faţa străinătăţei unde o reprezintă şi de a se sacrifica chiar, când nevoia se înfăţişează ca un inperativ categoric Cei ce nu răspund la acestea nu numai că nu aduc nici un folos, ci din contră nu fac de cât să turbure, să aducă prejudicii, să conpromită de cele mai multe ori ţara ce o reprezintă. O greşeală formidabilă, se comite, când această demnitate e acordată numai din anumite consideraţii şi obligaţiuni unor oameni cu totul nechemaţi, purtători însă de blazoane sau de nume ne terminate în *„escu"*. Rar când activitatea plenipotenţiarilor români în străinătate a folosit ţărei şi a contribuit la bunul ei renume. Lăsând la oparte cazuri izolate ca acela al d-lui Titulescu şi a altora, foarte foarte rari în lungul anilor, trimişii noştrii extra-ordinari şi-au înţeles rostul şi menirea lor de o manieră cu totul denaturată.

Desmoşteniţi din unele demnităţi din ţară, pentru a nu-i jigni şi fără nici un pic de consideraţie către sufletul şi nevoile acestei ţări, oameni de rând au fost asvârliţi în jilţul cutărei sau cutărei legaţii româneşti din străinătate—de către deţinătorii de putere — pentru a-şi putea odihni bătrâneţele sau pentru a satisface un capriciu.

Alţii sunt plenipotenţiari pentru că partidul dela putere le datora un serviciu, alţii ca să facă afacerile ţărei în profitul buzunarului lor, alţii în fine, pentru simplul motiv că au obţinut o diplomă de diplomat şi că pot purta monoclul fără să-i ataşeze un şiret de sipuranţă.

Doamne câtă bătae de joc! Cele câteva iscăliturі pe lună, cele 2-3 recepţii pe an şi cele câteva extrem de rare — aproape neexistente alocurea — intervenţiuni de ordin diplomatic, nu sunt absolut deloc suficiente pentru a determina activitatea unui plenipotenţiar şi a echivala în valoare monedă, sumele considerabile cu cari sunt plătiţi.

Datoria unui plenipotenţiar e ca prin orice mijloc, prin publicaţii; prin manifestaţiuni de orice ordin; prin legături cu tot ce ţara 'n care se găseşte are mai insemnat: instituţiuni culturale, politice, economice; prin-tr'o activitate rodnică şi neobosită să reprezinte în mijlocul străinătăţei ţara care l'a trimis şi-l susţine, nu interesele sale personale şi neînsemnata sa persoană.

Un trimis extra-ordinar într'o ţară străină e şeful tuturor connaţionalilor săi de acolo şi datoria lui de a-i sfătui şi ajuta mai ales atunci când ceice fac apel la el înaintează pe o cale de lumină, e riguroasă. Plenipotenţiarul ce-şi declină această datorie aşezându-şi în faţă un obstacol de slăbiciune sau incapacitate, n'are ce căuta acolo unde se găseşte şi nu e chemat.

România are azi nevoe de trimişi conştienţi şi muncitori cari să lucreze fără răgaz şi fără cârtire la urzirea printre firele progresului său în creştere, a unui înalt credit moral în faţă străinătăţei.

Acum câteva săptămâni când studenţii români din Liege s'au prezentat ministrului româniei la Bruxelles cerându-i un sprijin pentru buna reuşită a unei serbări de propagandă românească în Belgia, ministrul prin argumente de neadmis reprezentantului unei ţări ce e gata de sasrificiu când e vorba de renumele ei, a refuzat. Ministrul n'a voit să acorde nu o sumă gratuită, ci un simplu împrumut pe timp de 20 de zile câtorva studenţi cari dacă şi au arătat vre-odată indignarea — atunci sau mai înainte— au fost consideraţi de bolşevici sau înconjuraţi în propria lor legaţie de către poliţia belgiană, din ordinul d-lui Ministru.

Admiţând că legaţia n'avea această sumă, şi că ministrul erea sărac lipit, victimă a sacrificiilor *„pro patria"*, autoritatea sa oficială şi garanţia pe care iscălitura sa o prezenta, ar fi putut scoate din încurcătură pe cei ce din adâncă dragoste de ţară prepararseră la Liège o sărbătoare românească. Nu numai că n'a dat cinci parale ca împrumut, dar nici o vorbă măcar de încurajare, pentru aceiaşi sumă, n'a eşit din gura şi din sufletul ministrului care reprezintă România în Belgia, Olanda şi Luxemburg. *Piedici însă s'au ivit destule din înalta sa bunăvoinţă.*

Studenţii şi-au dat pâinea dela gură şi şi-au luat curaj la gândul unei zile de explicare şi dreptate şi'n faţa unui act care n'avea de scop decât câştigul României.

Astfel îşi înţeleg unii miniştrii plenipotenţiari rosturile lor.

Suntem bălcotaţi în străinătate de duşmani al căror câmp de acţiune nu e niciodată turburat de rezistenţa şi grija celor meniţi să se opună şi să rectifice.

Trimiţându-i se odată ministrului — de către aceiaşi studenţi din Liège — o adresă prin care îi cereau să spulbere calomniile şi svonurile false apărute într'o mulţime de ziare belgiene la adresa ţărei româneşti şi privitor la situaţia sa internă — şi atrăgându-i-se totdeodată atenţia că ar face ei aceasta dacă n'ar fi lipsiţi de mijloace materiale şi de autoritate — răspunsul a fost o facere lungă fără isprăvit.

N'avem în străinătate organe de propagandă, n'avem informatori nici cercetători. Unii au bani şi n'au suflet, alţii din contră.

Atribuţiunile plenipotenţiarilor, par mărginite la încasarea diurnelor, la chestiuni aşa numite de ordin diplomatic cari intervin foarte rar, şi la sistema nenorocită de propagandă prin puterea de convingere a bicornului, a mănuşilor albe şi a fracului înbâcsit de galoane.

România are azi nevoe de oameni cari s'o reprezinte demn şi rodnic în străinătate şi cei ce ne conduc trebue s'o înţeleagă lămurit. Ea are nevoe să-şi facă cunoscute gândurile, oamenii, bogăţiile, virtutile. Plenipotenţiarii ei trebuesc să se frământe, să muncească, să trâmbiţeze 'n lumea mare capacitatea noastră de producţie materială şi morală pentru ca'n orice eventualitate să putem interpreta cu mândrie rolul de solicitaţi, iar atunci când vom fi forţaţi să solicităm să avem credit în faţa ori şi cui.

Trebue premenită odată cămaşa acestei caste neproductivă şi de favoritism, a *„Plenipotenţiarilor"* căci timpul lung şi inactivitatea a îngălbenit-o, şi-i nehigienic pentru ţara românească, iar străinătatea râde.

Valeriu Gh. Mugur

ASIMILIBILITATEA

Fapte menite să spulbere o minciună

Jidanii ieşeni, au cerut guvernului, ca să anuleze legea Repauzului Duminical, în schimb să decreteze ca zi de odihnă Sâmbăta. Tot odată cer, ca pentru o mai mare uniformitate, ar trebui ca bursa şi industriile să se închidă Sâmbăta, dar să lucreze Duminica. Din această cerere urmează: lucrul să se suspende la purim, şi să lucrăm în zilele Crăciunului, Tribunalul să ia vacanţă în timpul cuştelor să şi poată pune cornul şi talosul, şi să reia şedinţele în sărbătorile Paştelui. — Mai mult, zilele acestea, rabini sau prezentat pe la diferite licee din Iaşi, d-lor directori-respectivi, cerându-le ca să amâne examenele ce urmau a avea loc cu începere de Sâmbătă, întru cât Talmudul jidănesc, interzice ca jidanii să scrie Sâmbăta. Prezentându-se şi d-lui profesor universitar, Găvănescul, directorul Seminarului Pedagogic, i-au făcut aceiaşi cerere.

D-l Găvănescul le-a răspuns clar: nu pot, întru cât ar urma să amân examenul şi pentru Duminică, fiind sărbătoarea elevilor români. — Atunci rabinii jidani, expresie a Talmudului criminal, în mod obraznic au afirmat: *Domnul Ministru ne va da amânarea examenului şi ceva mai mult: suspendarea cursurilor pentru Sâmbătă, întru cât este zi de sărbătoare a evreilor"*.

Şi pentru că rabinii răspund cu atâta obrăznicie, întrebăm pe D-l Ministru al Instrucţiunei, când a spus rabinilor la jidani, că va suspenda Sâmbăta cursurile la licee, probabil şi la Universităţi?

Şi când ne mai gândim că un bătrân general jura cu multă naivitate asimilabilitatea jidovilor.

Faptele vorbesc. Deschide ochii şi D-ta, bătrânule domn general!

Neculai Gh. Ursu

DOUA SIMBOLURI

de OCTAVIAN GOGA

In N-rul ultim al excelentei reviste *„Țara Noastră“* pe care poetul Goga o conduce, D-sa publică un articol plin de adâncime și de incisivă scrutare a realităților vieții noastre de stat.

Articolul se intitulează „Două simboluri“ și începe prin o recenzare critică a unei cărți unguręști recente. *„Istoria iredentismului romănesc“* de *d. Iancsó Bendek*.

„Bătrânul vizionar al imperialismului maghiar își reamintește ultimele svârcoliri ale dictaturei proletare deodată cu primele clipe ale intrărei noastre în capitala de pe malul Dunării. Povestirea lui și-o încadrează în două tablouri emoționante și de-un netăgăduit rost simbolic“.

Primul tablou simbolic pe care îl arată scriitorul ungur e din momentul când tigrii comuniști dela Pesta, se retrăgeau înfrânți. Tabloul, prins pe unul din marile boulevarde ale Buda-Pestei, e următorul:

3 August 1919.—Dimineata la ora 7 stăteam pe Bulevardul Margit în fața bisericei călugărilor franciscani. Pe-un părete al casei din față era lipit ordinul în care Haubrich, proaspătul dictator militar al Budapestei, proclama starea de asediu și sfârșea cu tirada: „vitezele noastre trupe țin nemișcată linia Tisei“. Deodată dinspre podul din spate se apropie două baterii de artilerie care se retrag dincolo de Dunăre. In fruntea convoiului trece călare un subofițer în vechea uniformă austriacă. E un admirabil soldat ungur, amestecul tipic al husarului și al haiducului de pe pustă. Convoiul destul de ordonat se încheie cu o căruță țărănească cu coviltir de rogojină. Subt coșul ei stau sguliți doi tineri cu fața rasă, două mutre acentuat semite, care privesc speriate împrejur un și examineaz strada. Sunt comisarii politici ai trupei puse pe fugă, care simt poate cum li se strânge funia bine meritată în jurul grumazului. Tabloul cu amestecul lui bizar e o splendită vignetă care încheie dictatura proletară în goana morții.

Al doilea tablou, prins de finul analist ungur cu tot restul lui simbolic, e următorul:

A doua zi după masă la ora trei. — continuă amărâtul povestitor, — stau în acelaș loc ca și eri. Din spre pod s'aude sunând goarna și-o avangardă de roșiori trece înainte. In urma lor defilează o divizie din armata română de ocupație în marș peste Dunăre. Pe stradă de amândouă părțile mulțimea se uită mirată. Unii discută în ton scoborât, ce fel de trupe sunt! Francezi, susține unul, Italieni celalt. Nimănui nu-i venea să creadă să sunt valahii biruitori care au intrat în Budapesta. Când au ajuns în fața noastră vânătorii moldoveni cu pălăriile lor care se aseamănă mult cu ale Bersaglierilor cineva din publicul curios le aruncă vorba: Italieni? Un ofițer tânr întoarce capul și ne răspunde mândru: Non messieurs, Români! Ciudat lucru însă, și acest convoi se isprăvește tot cu o căruță cu coviltir. Uu popă Bătrân șade în ea, probabil protopopul diviziei, în odăjdii strălucitoare...

Din alăturarea și compararea acestor două tablouri, istoricul ungur trage concluzii triste pentru neamul lui, pe care politica de imorală megalomanie, de șovinism frenetic l'au dus de râpă cu concursul semiților venetici cari își amețeau astfel victima.

Ceace ne interesează pe noi e cum la rândul său, d-l Goga știe să pătrundă simbolul acelei căruțe cu popa, și reflecțiile pe care le prilejuește, interesante prin adevărul și adâncimea lor.

Da, căruța cu popa, această neînfrântă ariergardă morală a trupelor noastre, e cea mai elocventă sinteză a situației. Ea înseamnă spiritul tradiționalist sănătos, moștenirea veacurilor care se plimbă ca o forță activă prin rândurile noastre, dându-ne iluzia continuității și sensația că toate energiile cheltuite se angajează la o operă de rezistență a viitorului.

Nu știm în ce chip anume se interpretează astăzi la Budapesta învățăturile patriotice și pe ce drum vor apuca acolo mulțele teorii salvatoare. Ceia ce știm însă e ogașa pe care trebue să mergem noi. Bunul simț și-o fericită tendință de echilibru, pururea prezente în judecata poporului nostru, ne arată că nu avem nici un motiv să părăsim o veche formulă căreia i-am cules roadele. România întregită în numele principiului național, nu se poate consolida decât având la bază aceași dogmă. Mai mult ca oricând, în perioada actuală de vulcanism continental, când flăcările se pot ușor reaprinde și un nou examen al forțelor ar putea fi ușor în perspectivă, țara noastră trebue să-și mențle chiagul cohezinnil sale istorice. Vom fi deci și de-aci înainte continuatorii tiparelor strămoșești, strâns legați de căminul din bătrâni, mai bucuros de consacrale îndemnuri patriarhale decât de nebuloase inovații și ne vom pipăi drumul călăuziți de un bine determinat egoism al rasei.

Iuțelegem cu toții și-am învățat din pățania altora, că micile națiuni nu-și pot îngădui luxul de-a ieși din cadrul unei conservări normale pentru a se preface în ateliere de studiu în care se pun la contribuție viziunile fugare al umanității. Acest lux cu deosebire astăzi ar fi un stupid anahronism pentru noi. Ic lăsăm pe seama marilor risipitori care au de unde plăti capriciile concepțiilor înșelătoare. Noi ne apropiem tot mai mult de altarele noastre și în astfel de împrejurări suntem hotărâți să nu părăsim ideologia bunului naționalism tradițional care nu avea altă încredere decât în puterile proprii. Iată de ce nu ne mișcă câtuși de puțin nevroza zgomotoasă a nouilor veniți, care a fi la largul lor își dau toate silințele să ne atragă pe tărâmul imprecis al lozincelor internaționale. Suportăm cu foarte multă seninătate acuzațiile de provinciali arierați pe care ni le asvârl acești profitori agitați cari au știut totdeauna să schimbe în bani mărunți durerile omenirii și ținem cu orice preț să cerem un certificat de naștere tuturor figurilor cari mișiună subt ochii noștri. Aceasta este evanghelia veche în care am crezut și care ne-a dus la isbândă. Ea nu are altă menire decât să ne întărească pe noi, fără a neliniști pe alții, fiindcă apărarea casei tale nu su confundă cu xenofobia și findcă în trecutul românesc stăinilor dacă li s'a contestat dreptul de îndrumare li s'a acordat totdeauna un rol parazitar din cele mai mănoase...

— Ei bine, — se va întreba cetitorul — dacă așa stau lucrurile ce te faci cu domnul Honigman de pildă, proprietar de gazetă la Bucnrești și îndrăzneț arendaș de apinie publică, ai cărui clăbuci de cerneală se varsă pe calea Victoriei cu pretenția de-a face educația țării.

Ne întoarcem din nou la tabloul simbolic al autorului dela Budapesta și răspundem: In căruța românească va sta și de-aci înainte tot vechiul popă de veacuri, iar clătiri de dânsul vom fi noi copiii lui, ținând sdravăn frânele și nelăsându-le din mână odată cu capul... Domnul Honigman ne poate primi după obiceiul de demult la hanul dela răscruce când facem popas, unde cu un bun câștig ne va furniza ovăz la cai, având pe deplin asigurată indulgența noastră de-a nu cerceta mai d'aproape dacă a fost prea scrupulos la cântar..

Astfel credem noi, se păstrează și drumul neted, se ajunge și ținta la care năzuim și profită și d. Honigman, — singurul lucru care-l interesează...

Congresul studențesc

O telegramă a centrului studențesc „Petru Maior“ din Cluj, ne anunță că studenții din Cluj, au hotărât ținerea congresului în localitate și ne roagă a obține aprobarea în acest sens, dela ministerul Instrucțiunei.

O delegație de studenți se va prezenta mâine la d-l ministru Anghelescu și la Rectorul Universității pentru a obține aprobarea definitivă. O comisiune specială se va ocupa în timpul vacanței cu organizarea congresului.

Serbare cercetășească

Centuria Univers a Cohortei „Păstorul Bucur“, a organizat o serbare câmpenească, în grădina Bordei (dreapta Arcului de Triumf) pentru Duminică 1 Iulie 1923, între orele 15—23.

Mari atracțiuni sunt rezervate publicului bucureștean, care e rugat să ia parte.

In caz de ploaie are loc un Festival Cercetășesc la sediul Cohortei, Cal. Dorobanți No. 32 ora 17

Sufletul populației basarabene

Două săptămâni, cât am colindat prin satele și orașele Basarabiei de sud, (jud. Bolgrad, Tighina și Cetatea Albă) am putut să mă conving și personal de sufletul acestei populațiuni și să constat cu durere marea lipsă de propagandă națională, în această parte a Basarabiei, unde elementul românesc e aproape șters.

Toată populația e contra bolșevismului, însă e pentru Rusia.

Pretutindeni se vorbește rusește, bulgărește, jidănește. Limba română e foarte puțin cunoscută și numai la orașe.

N'am găsit în nici o comună rurală vr'o bibliotecă; fie rusească fie românească. La orașe bibliotecile cu cărți românești, sunt foarte sărace sau nu se găsesc deloc.

Populația basarabeană, din punct de vedere cultural e foarte redusă. N'are nici un fel de cultură, bineînțeles vorbind de massă.

Puterea economică e în mâna Evreilor. Funcționarii se poartă prost căci așa se explică nemulțumirea unanimă, ce domnește aci. contra administrației.

In școlile secundare numai 18 la sută, din ele vi sunt români.

Rolul României mari în viitor, nu-i în a mai cuceri, de oarece avem unitatea politică. Dar pentru a trăi această unitate politică, plătită, suficient de scump, e nevoie de unitatea sufletească, pe care încă n'o avem cu provinciile alipite.

Pentru aceasta e nevoie ca toți, cei ce simt românește, să muncească pentru formarea frontului „Unitatea sufletească“ în cuprinsul României Mari. Ș'atunci sufletul populației basarabene, va fi altul, va fi românesc.

P. Ionescu-Muscel
Student

Asociația cultural-națională „Viața Studențească“

Rectorul să ia măsuri

Ni se relatează un fapt de o gravitate excepțională. Prin localurile publice circulă o mulțime de indivizi care dându-se drept „studenți“ vând bilete pentru o anumită „loterie studențească“ care funcționează în Cișmigiu.

Ținem să aducem la cunoștința publicului că această loterie nu e nici studențească și nici în scopuri studențești. Se abuzează și de data aceasta de numele de student, cum s'a făcut și cu ziarul intitulat „Viața studențească“.

Asupra a ceeace reprezintă persoanele care compun „asociația cultural-națională“ și ca o dovadă a relei credințe cu care santajează publicul, redăm mai jos următoarea scrisoare al cărei original îl păstrăm la redacție:

D-lui Ad-tor al ziarului „Viața Studențească“.

Domnul meu,

In ziua de 17/IV/923, v'ați prezentat la mine acasă, **ca reprezentând organul „Cuvântul Studențesc“ și ademenindu-mă cu afirmarea că acest organ și-ar fi schimbat numele în „Viața tudențească“ din cauza poliției**, *v'am plătit suma de lei 100 contra chitanței No. 662, ca abonament pe 6 luni. Astăzi abia aflu că am fost mistificat de oare ce nici „Cuvântul“ nu era încetat, nici „Viața“ nu a apărut, de vreme ce nu am primit nici măcar un număr!*

Știam din experiență că perversitatea joacă un rol preponderant în viața socială de astăzi! Nu bănuiam însă atâta îndrăsneală. *De și bănuesc că mă adresez în pustiu, totuș, cedând unui rest de naivitate bătrânească, vă adresez această misivă, doară voi nimeri să gâdil simțirea omenească a vre-unuia dintre D-v.*

In acest caz fericit rog să mi se restitue suma ce mi s'a luat.

1923, Iunie, 3.

(ss) I. L. Bolintineanul
24 (34) Calea Victoriei

Iată la ce se pretează acești indivizi, în josul chitanțelor cărora stă scris „Universitatea din București“.

Cerem Rectorului să ia măsuri pentru ca această infamie să înceteze.

INSIGNELE

La Centru se împart zilnic insigne. Colegii sunt rugați a se grăbi întrucât distribuirea nu va mai dura decât o săptămână.

Pentru „Adevărul“

In „Adevărul“ de Sâmbătă 23 Iunie c., a apărut un articolaș intitulat **„Studenți și Studenți“**, iscălit de d-l F. prin care se aduce la cunoștiința publicului descoperirea senzațională a unui complot iredentisto-fascist-studențesc la Pesta. Complotiștii pentru a-și desăvârși opera lor pe deantregul au infiltrat idei de răscoală în masele studenților români și iată absurda mișcare studențească isbucnită în contra voinței tineretului și dintr'o naivă bună credință. Cum crede d-l F. în care noi recunoaștem pe jidanul ce și-a schimbat de rușine numele-său nemțesc.

Universitarii români se simt jigniți de felul de a explica lucrurile și de insultele d-lui F. și protestând revoltați contra ziarului „Adevărului“, acest organ independent-vândut ai căror colaboratori sunt în majoritate jidani cu nume românești sau români cu simțiminte jidovești, roagă să se termine odată cu aceste calomnii, dacă vor să le fie mai ușoară osânda în ziua răfuelii.

Nu „Ungurii cari se deșteaptă“ au născut și întreținut mișcarea universitară, nu „Fasciștii lui Friedrich“, ci conștiința națională care spre ciuda „Adevărului“ și a tuturor jidanilor și jidăniților din România, trăește încă vie în sufletele noastre. *Să nu creadă d-l F. și nici nimeni din țara românească că liniștea relativă de acum e semnul de înfrângere a celor ce au cerut în România o viață românească.* Nici „Văcăreștii“, nici „Jandarmii“, nici măsurile drastice ale d-lui ministru de Justiție și ale d-lui Rector, nici campaniile pamfletelor ca „Adevărul“, „Lupta“ și „Aurora“ nu pot omorâ în noi sonștiința despre drepturile noastre și amintirea eroismului și sacrificiilor celor ce secoli întregi s'au chinuit și au murit ca astăzi țara făurită de ei să devină cuibar de străini, iar poporul născut din ei să geamă în cea mai neagră întunecime a minții, *la cheremul acelora pentru cari nimeni nu s'au sacrificat să le cladească o țară și să le lase moștenire o conștiință omenească.*

Să știe toată lumea că dacă nu azi, dacă nu mâine, dacă nu peste un an chiar — în cazul când purtătorii de putere și purtatorii de capitaluri nu vor schimba tactica veche îmbrățișând logica și dreptatea — cu tot conservatorismul mulțimei chinuite și cu tot spiritul pacifist al intelectualilor conștienți, va veni o zi de răfuială.

Nu „Ungurii cari se deșteaptă“ ne-au asvârlit în luptă, ci răbdarea care trece peste margini Am pierdut un an de școală, vom mai pierde zece, ne vom sacrifica și viața pentru ca cei ce ne vor urma să nu mai trăiască sub cizma de argint și plină de balegar a d-lui Bank, să nu mai poată fi batjocoriți într'un ziar ca „Adevărul — care e minciuna cea mai ordinară — și să se poată adăposti fără grije sub scutul de pază al guvernanților rupți din rândurile și din sufletele lor.

Bagă-ți mințile'n cap, d-le F. și nu mai spune minciuni, căci complotul dela Pesta nu ne-a deschis cu brutalitate ochii asupra pericolului iredentiștilor maghiari, speculat de mozaica d-tale persoană, ci crâmpeele d-tale de pamflete din „Adevărul jidănesc“ ne fac să deschidem ochii mari și să punem mereu câte o crestătură pe răbojul nostru de răfueli, alături de numele d-tale cel vechi și de cel schimbat de rușine prin Ministerul de Justiție, ca să știm apoi, când ne va veni și nouă ziua, cu ce să-ți recompensăm activitatea.

V. G. M.

„Ultima oră“

Membrii senatului universitar au hotărât în ședința din 27 Iunie a. c. ca toți studenții eliminați să fie reintegrați în drepturile lor anterioare.

S'a mai hotărât ca lucrările de laboratorii să înceapă la 1 Septembrie 1923 pentru ca studenții să-și poată complecta lucrările practice. La Facultatea de Medicină prin buna voință d-lui decan Mina Minovici se vor organiza disecții în timpul verei.

INFORMAȚIUNI

STUDENȚEȘTI

FOCȘANI

La începutul lunei Iulie „Cercul Studențesc Putnean“ pune bazele mai multor biblioteci populare în satele din munții Vrancei. Astfel Jud. Putna va avea vre'o cincizeci de biblioteci în cele 82 de comune, rămânând ca în celelalte comune să se facă în decursul anilor 1924 și 1925. Toate aceste biblioteci sunt datorite inimoasei activități a studenților din județ.

* * *

Sâmbătă 23 Iunie a. c. s'a jucat în Focșani de trupa D-lui Mișu Fotino **piesa „Manasse“ de Ronetti-Roman, piesă cu subiect Jidănesc,** cu scopul ca să se facă un fond de burse pentru ajutorarea elementelor bune dela sate pentru urmarea liceului „Unirea“.

Jidanii, cu tot apelul făcut de D-l B. Flittman, Președintele Comunității Evreești din Focșani, ca să participe la reprezentația dată în folosul fondului de burse, au boicotat-o și nu s'au văzut decât vre-o 2—3 cari nu se știe cum s'au rătăcit pe acolo.

De remarcat este că însuși D-l Flittman, care a făcut apelul, a lipsit.

Trupa Fotino cu toate că a pierdut cu ocazia acestei reprezentății, totuși a făcut o donație pentru acest fond.

Aducem mulțumirile noastre atât trupei Fotino cât și bunilor români cari au participat la această reprezentație.

Cât privește pe jidani, ei au dovedit încă odată cât sunt de „buni români“ și credem că nici d-l Iorga nu-i va aproba în atitudinea pe care au avut-o.

Jidanii își urmăresc scăparea totală și ajung până să boicoteze totul ce e românesc, căutând să impedice tot ce privește propaganda românească,

Astfel **D-l Steiner**, stăpânul unui cinematograf din Focșani își pierduse și lentilele și operatorul, Marți 26 Iunie când trebuia să se reprezinte filmul **„Inmormântarea Eroului Necunoscut“**. Le-a găsit însă de îndată ce Ajutorul de Primar, d-l **Dr. Ignat Pascu** i-a cârpit câteva palme.

Să mai susținem că jidanii nu sunt buni români.

G. N. C.

INȘTIINȚARE

D-l N. N. Crețu, prim redactor, retrăgându-se din motive de sănătate dela conducerea ziarului, cu începere dela N-rul viitor, toate chestiunile privitoare la redacție trec în sarcina D-lui C. M. Râpeanu.

Judecarea studentului Chirică

pentru... antisemitism

Luni 25 Iunie a. c. s'a judecat în fața Tribunalului Prahova secția III, procesul intentat de parchet Studentului **Vintilă Chirică**, *președintele cercului prahovean, pentru felul cum a condus mișcarea studențească la Ploești, dat judecăței conform art. 180 cod penal (îndemn la rebeliune).*

Cu un avânt de generositate înălțătoare peste 60 de avocați ai baroului de Prahova s'au oferit să-l apere.

Acuzarea a fost făcută de procurorul Bărăscu.

Apărarea s'rălucită, prin pledoriile domnilor avocați **Mituș Dimitrescu**, *fost ministru,* **N. Pârvulescu**, *decanul baroului, și solidarizarea tuturor avocaților prin* **D-l I. N. Papasol.**

Tribunalul pronunță achitarea în satisfacția întregei asistențe compuse din advocați, profesori, studenți și din cetățeni veniți în număr mare spre a asista la acest proces.

De altfel acesta este primul proces studențesc judecat și ne arată destul de limpede cum sunt privite de opinia publică.

Ne facem cu această ocaziune datoria de a aduce cele mai călduroase mulțumiri avocaților din Ploești pentru bunăvoința care au avut-o întotdeauna față de studențime și pe care au dovedit-o cu prisosință cu prilejul de față.

Din Ploești ni se aduce la cunoștință o faptă frumoasă: donațiunea (5000 lei) pe care d-l *Vasile Vasilescu*, industriaș tăbăcar, a făcut-o cercului studențesc prahovean, pentru mărirea fondului căminului prahovean.

Ii aducem toate mulțumirile noastre și-i urăm ca pilda sa să găsească cât mai mulți imitatori.

—x—

Joi, 28 și Vineri 29 Iunie a avut loc la spitalul Colțea întrunirea Consiliului profesoral pentru a desbate diferitele chestiuni în legătură cu ultimele hotărâri ale senatului universitar.

—x—

„Naționalistul“ ne aduce vestea că un pichet de grăniceri dela Nistru va purta numele profesorului A. C. Cuza, pentru că „amintirea oamenilor cari au luptat pentru țară“, să nu se piarză.

—x—

Liga Apărării Naționale creștine mutându-și sediul comitetului său central dela Iași în *București str. Pictor Grigorescu No. 9*, orice comitete sau organizațiuni ale numitei ligi și orice înscrieri vor adresa corespondența lor pe adresa de mai sus D-lui Vasile Vădescu.

—x—

O veste tristă studenților și foștilor studenți, ce au lucrat în laboratoarele Institutului de Chimie.

Alexe Crângaru, harnicul Domn Alexe, și-a dat sufletul după o săptămână de suferinți.

Fie-i țărâna ușoară.

—x—

In numărul viitor al ziarului nostru, vom publica **„Note și impresii“** din Basarabia, de D-l P. Ionescu-Muscel.

—x—

In curând va apare „Visuri studențești“ dramă în trei acte de P. Ionescu-Muscel.

—x—

La redacție se găsesc spre vânzare volumele: **„Surprins în țară străină“** (Holzminden) și **„De dragul idealului“**, de domnul **Nicolae D. Michail.**

Recomandăm călduros cititorilor noștri aceste cărți interesante pe care le vom recenza în coloanele ziarului.

Pentru d-l Ministru al Instrucțiunei

Unele din promisiunile ce s'au făcut pentru studențime par că încep a fi realizate.

Dar cele mai multe și mai ales cele mai importante, pentru care d-l Ministru Anghelescu s'a pus garant față de noi, nu se văd a fi împlinite. Ne permitem a reaminti d-lui Ministru numai trei dintre ele.

Mai întâi, nici până astăzi nu s'au ridicat pedepsele ce în mod arbitrar au fost aplicate multora dintre colegii noștri, deși în această privință s'au dat atâtea asigurări formale. Pe de altă parte faptul că nici până acum, când studenții trebue să plece în vacanție, nu s'a acordat reîntegrarea în dreptul de reducere 50 % pe C. F. R. întreține o foarte justificată enervare în rândurile studențești.

In al treilea rând, întrebăm pe d-l Ministru ce e cu cazarma Școalei de Artilerie, Geniu și Marină din Str. Griviței, care a fost făgăduită pentru un mare cămin studențesc?

Va avea și aceasta soarta cazarmei Cuza? Pentru d-l Ministrul Anghelescu avem o deosebită stimă.

Dar tocmai pentru aceasta îi recomandăm precauțiunea ca să îndeplinească toate cele promise, căci altfel, și nu voim să amenințăm, în toamnă vom verifica raportul dintre promisiuni și realizări și ne temem că isbucnind atunci mișcarea cu mai multă furie, studențimea nu se va mai lăsa amăgită de promisiuni ce nu se îndeplinesc.

Cine reprezintă „Cuvântul Studențesc“

Reprezentanții autorizați în orice chestiuni față de autorități și public sunt numai d-nii:

N. N. Crețu prim redactor; C. M. Râpeanu și I. Lăzărescu secretari de redacție, pentru partea redacțională. D-l E. Savinescu pentru ad-ția ziarului și D-l Del-Neva pentru chestiunile privitoare la casierie.

Tipografia „STEAUA“, strada Vasile Lascar, 40 bis.—București.

Girant responsabil: EUGENIU BUȘILĂ